

ZATEN BUNUN İÇİN YAŞIYORUM

Peruze YÜCEŞAN

Sevgili İlkYar Ailesi,

Öncelikle Afyon projelerinde gönüllü olmama olanak sağladığınız için çok teşekkür ederim.

Otobüse bindiğim andan itibaren yıllar öncesi 7. sınıf kendimle karşılaştım, projedeki çocukları düşünürken.

Bizi nasıl heyecanla beklediklerini,
bizim için küçük hazırlıklar yaptığını
yıllar
öncesindeki ben
fısıldadı bir bir
bana.

Otobüste her anıma gittiğimde heyecanlandım, avuç içlerim terledi.

Elime çivi verildiğinde Gamze Demirtaş ablamı hatırladım.

Onun yanında çözmüştüm.

Şimdi acaba ben çivileri verirken çocuklar nasıl tepki verecekti?

İleride bu güzel çocuklar

Nisa ablasını, İrem ablasını, Furkan abisini ya da Peruze ablasını

şu an benim İlkYar abi ve ablalarımı hatırladığım gibi hatırlayacaklarını ve

İlkyarlı olacaklarını düşünmek,

güzel ülkemizin çevresini saran bir papatya zincirini oluşturacaklarını hayal etmek

İlkyar'a olan sevgimi ve bağlılığımı o kadar güçlendiriyor ki...

Şimdi sizlere birkaç anımdan bahsedeceğim.

Bu anılarda hep kendime gittim ve şunu anladım ki yıllar geçse de

Yıbolu olmak hiç değişmiyor.

Perşembe gecesi çocuklara hikaye/masal okumak için odalarına gittiğimde , yataklarında hazır bir şekilde heyecanla bizi bekliyorlardı.

“Merhaba çocuklar nasılsınız?” diye odaya girdiğimde üç çocuk vardı odada . Ayşe yanına oturmamı istedi ve biraz onun yatağında oturdum. Ayşe’nin üst ranzasında kuzeni Duru’yu göremiyorum diye yavaşça kaloriferin yanına geçtim.

Okuyacağım hikayenin adı, Sevim Ak’ın kitabına adını veren “Uçurtmam Bulut Şimdi”. Bu kısa hikayeye geçmeden önce çocuklara ne sıklıkla gökyüzüne baktıklarını sordum. Ayşe’nin karşı ranzasındaki yeğeni Beyza “Ben pek bakmıyorum” dedi. Biraz durdum ve soruyu değiştirdim. “Peki bulutların nasıl olduğunu biliyor musunuz? Üzerine otursak yumuşacıklar mıdır?” dediğimde güldüler birbirlerine bakarak. Ayşe “Keşke buluttan yatağımız olsaydı”, dedi. Heyecanlı bir şekilde bulutların arasında dolaştığımızı hayal etmemizi canlandırıyordum. Neriman bu fikri çok sevdi ve ondan bir söz aldım. Bundan sonra gökyüzüne daha sık bakacağını söyledi. Gördüğü bulut şekillerini yazmasını istedim. Diğer çocuklarda gökyüzünde gördükleri bulut şekillerinden bahsettiler. Sanırım bu güzel kısa hikaye çocuklarla olan iletişimim için çok güzel bir seçimdi. Her fırsatta çocuklara bizden çok çok iyi yerlere geleceklerini söylediğimde gözlerinin içi öyle güzel parlıyordu ki...

Odama geçtiğimde yatağımı açarken gönüllü arkadaşlarım Nisa ve Büşra nevresimlerimizi çocukların geçirdiğini söylediklerinde üst ranzada mavi nevresimi battaniyeye

geçirirken buldum kendimi. O zamanlar çok güzel yapamıyordum yatağımı ama ablalarımın yatağını çok büyük bir özenle hazırlamıştım. Arkadaşlarımla odayı düzenlerken içimiz içimize sığmıyordu sevinçten. Yastığa başımı koyduğumda o sevinç beni sarıp sarmaladı.

Görevim edebiyat etkinliğiydi. Çocuklara kitaplardan bahsederken bazılarının hiç kitap okumadığını duymak beni biraz üzdü. Onlara Ağlayan Nar ile Gülen Ayva masalını okumaya başladım. Sıra aralarında dolaşıp bazı cümleleri gözlerine bakarak okudum ve bu onların dikkatini çekti. Ses tonumu karakterlere göre değiştirdim ve pek ilgisi olmayan çocuklarda dikkat kesildi masala.

Pat... kitabın kapağını kapattım. “E peki öğrenmiş mi kral?”, “Ne olacak peki?” diye sorular almaya başladım hemen.

“Sizce ne olmuş olabilir? Siz olsaydınız nasıl bitirirdiniz bu masalı?” diye sorduğumda, sınıf hep bir ağızdan birkaç cümleyle ifade etmeye başladı kendilerini. “Büşra ablanın dağıttığı kalemlemlerle kağıtlara masalın yazarı siz olsaydınız nasıl bitirirdiniz? Yazın bakalım” dedim. Biraz çekindiler. Bazı öğrenciler yazdıklarını okumak istemedi. Yazdıklarından ve düşüncelerinden hiçbir zaman utanmamaları gerektiğini vurgulayıp herkese yazdıklarını okutturdum. Etkinlik eğlenceli geçti.

Koridor deneylerinde çocuklar çok ilgiliydi. İpli topaç çevirmeyi yapamayanlara pes etmemeleri gerektiğini ve daha hiç denemeden yapamam diyenlere ise denemeleri için denemeden bilemeyiz deyip ikna etmem sonucunda ‘Peruze abla bak yapabiliyorum’ diye sevinç çığlıkları duymam beni aşırı mutlu etti. Ben de topaç çeviremezdim ama ben de onlar gibi öğrendim. Bu duygu nasıl anlatılır, nasıl doğru bir şekilde ifade edilir bilmiyorum fakat bakışlarından, hareketlerinden, bazen ise bir sözünden hatta hiç konuşmasalar bile onları anlamak, ne hissettiklerini hissetmek sihir gibi bir şey. İşte bu yüzden Yibolu olmak hiç değişmiyor (değiştirmiyor insanı) galiba.

Akşam yurda döndüğümüzde Hüseyin hocanın sunumundan sonra eğlence başladı. Şarkılar eşliğinde dans ettik. Oturan bazı çocukların elinden gülümseyerek tuttuk. Hayır demediler. Onaylanmayı bekliyorlardı. Hayat Bayram Olsa şarkısı çaldı. O an benim hayatım resetlendi. Hayata yeniden başlıyormuşum gibi hissettim. Abi ve ablalarımın bana verdiği inancı, sevgiyi hatırladım ve eminim bu güzel çocuklar bu anları hiç unutmayacak. Eğlenceden sonra hemen, yarın da burada mısınız? Bir gece daha kalacak mısınız? Soruları geldi.

Çocuklar yataklarına geçince bizlerde masal ve öykülerimizi hazırlıyorduk. Nisa abla bana çocukların bizi heyecanla beklediklerini söyledi. Odalarına gittiğimizde Nisa abla ve bana hepsi çiçek(gül) verdi. Güller hiç solmamış, taptaze kalmıştı. Etrafta hiç gül ağacı yoktu. Siz bu gülleri nasıl böyle canlı tuttunuz? dedim. Okulda topladıktan sonra su dolu bardağa koyduk solmasın diye Peruze abla. Sizin için...

Bu gülleri hep saklayacağım kitaplarımın arasında. Nisa abla ile çok teşekkür edip halıya oturduk. Asiye bana bir mektup verdi. Ben mektup yazacağım ama bunu şimdi vermek istiyorum, dedi . Asiyeciğimin verdiği mektup beni öyle duygulandırdı ki... O an okumadım, okuyamazdım da...

Sohbetimizi yaptıktan sonra odaya Ece ve Kevser abla geldi. Ben masala başladım. "Sadece Mor Rengi Seven Kral"ı okurken arada durup soru soruyordum:

"Her şeyin sadece tek bir renk olmasını ister miydiniz?

En sevdiğiniz renk olsa dahi?"

"Çok sıkıcı olur dediler." Masalı sırayla okuduk.

Vedalaşmaya gelince sıra, öyle güzel sarıldılar ki...

Beni bu projede zorlayan şey, ilk projem olmasıydı. Özellikle koridor deneylerinde zamanla yarıştım. Hemen öğrenip çocuklara gösterdim. Bazen vaktim yetmedi koridor deneyi yapmaya ama diğer teneffüs yetiştirdim. Bu arada bazı deneyleri de önceden biliyordum. İpsiz topaç ve parmağımızda duran kuşlar.

Ve tabi yorulduğum fakat bunu akşam yatağa girince fark ettim. Zaten hemen uykuya dalıyordum. Ama bugünkü çok farklıydı, bugünkü yorgunluğum çok güzel bir yorgunluktu. Hayatımda gerçekçi bir şeyler yapmanın verdiği huzuru yaşadım.

Hüseyin hocamın her sunumunu dinledim ve her sunumunda kendisine o kadar imrendim ki. Sunuşunda bir sözü şu oldu "Ben zaten bunun için yaşıyorum". Yaşama amacınıza çok imrendim. Bu da benim yaşam amacım olabilir mi diye düşündüm... "Niçin olmasın???"

Tekrardan canı gönülden teşekkür ediyorum beni bu projeye dahil ettiğiniz için. Elimden geldikçe projelere katılacağım. Bunu tüm kalbimle istiyorum. Ben onları hissediyorum en çok da bunun için istiyorum.

Sevgi ve Saygılarımla

Peruze Yüceşan

Pamukkale Üniversitesi

İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü Mz.

